

СМЪРТОНОСНИ ИГРИ

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН
И ХАУЪРД РОУЪН

Превод от английски език
Ирина Денева – Слава

Анишър
ЕГМОНТ

Анишър

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Murder Games*
Copyright © 2017 by James Patterson
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
© Егмонт България, 2019
Редактор Велислава Вълканова
Коректор Павлина Върбанова
Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2021
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2373-8

На Барбара и Уил Крейвънс
Хауърд Роуън

ПРОЛОГ

**МАНИФЕСТЪТ
НА КРУПИЕТО**

ЗАПИС № 1

Да кажем, че искате да станете сериен убиец...

Естествено, може просто да се разхождате и да стреляте по хора – бум-бум, – но макар понякога да са най-подходящото средство за дадена цел, огнестрелните оръжия често оставят у мен чувство за неудовлетвореност. Ако единственото, което трябва да направите, е да дръпнете спусъка, убийството е лишено от всякаква интимност. Чувате изстрела и виждате касапницата, как плътта на жертвата губи своята цялост и разцъфва в един миг, но не усещате онзи адреналин, който ви дават други, да ги наречем по-лични методи за убиване.

Аз ли? Аз обичам да разнообразявам нещата. Има толкова много чудесни идейни начини да се убиват хора, освен това искрено вярвам, че и заради себе си, и заради своята кауза трябва да поддържам жив интереса към работата си, а това се постига именно чрез разнообразието. Когато обстоятелствата изискват да използвам пистолет, неизменно се опитвам да добавя нещо изненадващо, някоя малка екстра. Тортата винаги изглежда по-добре с черешка отгоре.

И все пак ще се изненадате какво удовлетворение могат да ви донесат някои от най-простите методи. Намушкването с нож например. Не се сещам за по-лично, по-интимно

изживяване. Звукът, който издава ножът, когато прониже човешката плът, е направо омайващ. Понякога не можете да се сдържите. Искате да го чуете пак и пак, и пак.

Разбира се, убийството с нож има и един-два недостатъка. Като начало, то е доста мръсна работа. Точно затова обичам да нося грехи, които веднага мога да изхвърля. Няма мръсотия, няма грижи. Но пък ако гържите да унищожите всички следи след себе си, по-добре изгорете грехите.

От друга страна, ако разполагате с ограничени финансови средства или пък особено харесвате някоя греха – сещате се, някоя любима риза или чифт удобни панталони, с които ви е най-приятно да убивате, – запомнете, че трябва да се заемете с петната от кръв възможно най-бързо: накуснете грехите в препарат за петна и ги оставете в него поне час, преди да ги метнете в пералнята. Също така настойчиво препоръчвам да ползвате програма с допълнително изплакване.

Друг недостатък, макар и само възможен, е, че преди да убиете някого с нож, ви трябва малко повече подготовка. Да намушкаш някого изисква повече време, отколкото да насочиш към него пистолет; освен това е необходим елемент на изненада. И дори ако изненадата е налице, първите един-два удара невинаги са достатъчни. Бъдете готови за известна съпротива в зависимост от ръста и упоритостта на жертвата.

Не всички обаче оказват съпротива. Ние смятаме, че всички хора имат силна воля за живот, но е изумително колко бързо приемат съдбата си някоя, особено ако лежат в локва от собствената си кръв.

Това като че ли покрива всичко, което исках да споделя в първия си запис. Ако имате въпроси, опасявам се, че може да разчитате единствено на себе си. Не е като да имам импулсен телефон или имейл адрес, който мога да раздавам наляво

и наясно. По очевидни причини не мога и да ви кажа истинското си име. Напоследък обаче хората са започнали да ме наричат Круцието – прякор, който по случайност харесвам, затова и аз се наричам така. Звучи красиво. *Круцието*. Ясно. Авторитетно. И доста подходящо предвид методите ми. Ако можех, бих платил, за да го направя запазена марка.

Помислете само. Всички серийни убийци, или поне онези, които хората запомнят, най-често имат хубави прякори – прякори, които направо им залепват. Иначе какъв е смисълът? Психолозите ще ви кажат, че хора като мен са най-вече нарцисисти, но ако това значи някой, който се гордее с работата си и планира всяко едно убийство в детайли, аз бих предположил, че има и по-лоши имена за такива като мен.

Сериозно, аз просто ви давам това, което искате. Малко шумотевица, едно малко бягство от скучния ви живот. За какво друго да си говорите, докато пиете кафе за четири долара и се държите, все едно сте нещо повече от всички останали?

Вие ме искате. Имате нужда от мен. И след време ще осъзнаете, че всъщност ви правя огромна услуга. Повярвайте ми.

А сега, ако не възразявате, наистина трябва да убия един човек.

КНИГА ПЪРВА

**РАЗБЪРКВАЙ
И РАЗДАВАЙ**

ГЛАВА 1

ВЕДНАГА ЩОМ ПРЕКРАЧИХ ПРАГА, в аудиторията се възцари пълна тишина. Всички разговори секнаха и всички погледи се устремиха към мен, следейки всяко мое движение.

За протокола, всеки преподавател, който ви каже, че не си пада по тази четка за егото, дори и малко, говори пълни глупости. Всички я обожаваме.

За да мога да се насладя на тишината още малко, аз свалих съвсем бавно чантата си от рамо, сложих я на масата до катедрата и накрая полека се обърнах към потока студенти и изнесох същата реч, с която започвам семестъра от години. Единственото, което се променя с времето, е фактът, че лицата, обърнати към мен, изглеждат все по-млади с всяка изминала година.

Никое друго място не може да накара един трийсет и четири годишен мъж да се почувства древен така, както университетът.

Да започваме...

– Добро утро, уважаеми деца-чудо, бивши президенти на класа и отличници на гимназията, свръхмотивирани преслед-

вачи на успеха и неуморни перфекционисти, както и – надявам се – само няколко души, чиито майки и татковци познават правилните хора в комитета за прием на „Йейл“. Добре дошли на първата лекция по анализ на аномалното поведение, обикновено наричана „Увод в психопатиите“, както и още по-хубавото „Опознай бившето гадже“. Аз съм професор Дилън Райнхарт и да, майка ми беше голям фен на Боб Дилън. Някой има ли въпроси?

Всяка година се намира кой да захване стръвта.

Една блондинка на третия ред вдигна ръка със спокойна увереност, граничеща с флиртуването. Очевидно не ме беше проучила.

– Да? Как се казвате? – попитах аз.

– Хедър – отвърна тя. Хедър с изкушаващата усмивка.

– Благодаря, Хедър, но въпросът ми дали някой има въпроси, беше риторичен. Още не съм започнал да ви уча на нищо, така че не би трябвало да има какво да питате – обясних. – Кое то ни води до първото правило по този предмет. *Питайте само за онова, което не разбирате.*

Понякога съм голям сухар.

Мога да ви уверя обаче, че го правя в името на доброто на студентите. С повечето от тях от трети клас насам са се отнасяли като с гени и колкото по-бързо осъзнаят, че не са такива, толкова по-добре. Както е казал един чиновник от патентното ведомство с откачена прическа: „Истинският гений признава, че не знае нищо“. Името на чиновника е Айнщайн.

Междувременно бедната Хедър от третия ред доби такъв вид, сякаш беше глътнала развалена стрига. Не се притеснявайте, все някога ще ù се реванширам.

Продължих нататък.

– Учебникът ви по този предмет се казва „Теория на раз-

решението: предефиниране на аномалното поведение“ и за онези от вас, които не са запознати с автора, който, между другото, е голям красавец, нека ви кажа, че си пада малко нарцисист и обича да слуша собствения си глас почти толкова, колкото обича да принуждава други хора да го слушат.

Повечето присъстващи се разсмяха. Тези, които не се смеяха, бяха заровили нос в учебната програма, за да проверят, че, да, именно аз, Дилън Райнхарт, съм авторът на въпросната книга.

– Това, разбира се, ни води до правило номер две – прогължих. – *Ще посещавате всяка лекция.* Единственото извинение за отсъствие е собствената ви смърт или смъртта на някой друг, но само при положение че този друг или ви е кърмил, или е упражнявал с вас бейзболни удари в задния двор, или всяка година е пъхвал по пет долара в картичката за рождения ви ден и я е подписвал: „С обич, баба и дядо“.

Един студент на първия ред, очевидно първокурсник, чукаше трескаво по клавиатурата на лаптопа си. Замълчах, докато той най-сетне не вдигна глава.

– Какво правите? – попитах.

Студентът преглътна мъчително и погледна объркано към лаптопа си.

– Ами, аз... Ами, водех си бележки – отвърна притеснено.

– *Правило номер три* – обявих малко по-високо. – На моите лекции няма да си водите бележки. Повтарям, *няма* да си водите бележки. Това, което ще правите, е да слушате. Целта на този курс е да оспори традиционната гледна точка за аномалното поведение, а за мен едва ли има нещо по-анормално от това да водя лекция пред аудитория, пълна със стенографи. – Замълчах и се усмигнах. – Имате ли въпроси?

Този път никой не вдигна ръка. Гении или не, все пак бяха студенти в „Йейл“. Не бяха стигнали дотук с *бавна* мисъл.

– Добре. Да започваме.

Преди да започна обаче, някакъв шум в гръното на аудиторията накара всички да обърнат глава натам. Беше се отворила вратата, нищо повече.

И все пак в този шум имаше нещо по-особено.

Понякога просто знаеш, че си чул звука от приближаването на проблем, дори преди самият проблем да е влязъл в стаята.

ГЛАВА 2

– МАМКА МУ! – ИЗРУГА тя от най-горните стъпала, когато осъзна, че всички са се втреничили в нея. После се плесна по челото. – Мамка му, на глас ли го казах?

– Да – отговорих. – За ваш късмет изобщо не ми пука дали някой псува по време на лекциите ми. – Излязох пред катедрата. – Добре гошли.

Писателите разпознават собствените си книги от километър, а тя беше стиснала под мишница екземпляр от моята.

– Професор Райнхарт? – попита.

– Да – потвърдих. – А вие?

– Аз очевидно ви прекъсвам.

Беше или студентка, или жена, която изглежда по-млада, отколкото е. Не можех да преценя кое от двете.

Във всеки случай обаче, беше привлекателна. Доказателството бе не как я гледаха момчетата, а как я гледаха момичетата. Ако не разбирате какво имам предвид, значи вероятно нямате представа защо жените си купуват скъпи обувки. Да ви подсказва: няма нищо общо с мъжете.

– Извинете, не чух името ви – рекох.

- Елизабет – отвърна тя. – Елизабет Нийдъм.
- Студентка ли сте тук, госпожице Нийдъм?
- В „Йейл“? – Тя се разсмя от сърце. – Майтапите се, нали?
- Така изглежда – съгласих се аз.

Госпожица Нийдъм огледа аудиторията.

- Не исках да обидя никого.
- Сигурен съм, че говоря от името на всички, когато казвам, че не сме се обидили. Но ако не сте студентка...
- Тогава коя може да съм? Да, това е добър въпрос.
- А ще има ли добър отговор?
- Какво ще кажете просто да изслушам лекцията и да поговорим след това?

Тя изтича на пръсти до едно свободно място на задния ред. За да не остане и следа от съмнение, ми кимна, сякаш да ме погкани: „Прогължавайте“.

Която и да беше, не ѝ липсваше смелост.

Студентите изглеждаха като зрители на трибуната на „Уимбълдън“ – всички до един обърнаха глава пак към мен – *пффт!* – за да видят какво ще последва. Топката определено беше в моето поле.

– Шейсет и осем хиляди двеста и трийсет долара – извиках аз.

Пффт! Всички глави се обърнаха към нея.

– Моля?

– Толкова струва една година в „Йейл“, госпожице Нийдъм, от които около четирийсет и девет хиляди са такси за обучение – поясних аз.

– Казвате ми да си ходя ли?

– Не, питам ви дали си носите чековата книжка.

Пффт! Пффт! Пффт!

Тя изсумтя и стана, след което тръгна към вратата. Богна ме чувство за вина. Заради проклетата ми съвест беше.

СМЪРТОНОСНИ ИГРИ

Тя ми беше ахилесовата пета.

– Надявам се, че не съм ви обидил, госпожице Нийдъм – казах.

Тя спря и вдигна ръка.

– Всичко е наред. За протокола обаче, аз съм детектив Нийдъм. Тук съм, защото съм почти сигурна, че някой иска да ви убие.

Пффт!

Тя изчезна.

ГЛАВА 3

– ТИЧАЙТЕ СЛЕД НЕЯ! – извикаха няколко студенти.

Изкуших се, но реших, че ако някой наистина иска да ме убие, за мен няма по-сигурно място от аудитория, пълна с потенциални свидетели.

Останах на мястото си и проведох лекцията по план. Добре де, сигурно не беше най-добрата ми лекция и може би я изнесох малко по-бързо от нужното. Човек не може да се абстрахира напълно от чувствата си.

Беше очевидно, че рано или късно ще трябва да разговарям с жената, и знаех, че ще ми е достатъчно само едно обаждане след края на лекцията, за да разбере дали все още е на територията на университета.

– Не – каза човекът, който вдигна телефона в полицейското управление на Ню Хейвън. – Нямаме детектив Елизабет Нийдъм.

Така си и мислех. Нещо у нея ми подсказваше, че живее в голям град. Във всеки случай, по-голям от Ню Хейвън. Това означаваше, че е изминала дълъг път, за да се срещнем. Нямах начин да си тръгне, без да поговорим.

Не се изненадах, когато няколко секунди по-късно усетих вибрацията на телефона за съобщение. *Тя е детектив, показала си е значката и деканът или някой друг пазител на поверителна информация веднага е изпял номера ми.*

Среща в „Джоджо“:

Нямаше адрес, нямаше и нужда. Всички в университета знаеха кафенето. Освен това беше наблизно.

Няколко минути по-късно вървях към нея. Беше седнала на маса в гъното на заведението. На масата видях книгата си заедно с няколко цветни папки, наредени в идеален ред. Тъмнокафявите очи на детектив Нийдъм надничаха към мен над ръба на огромна чаша.

– Приятно ми е да се срещнем на такова изискано място – казах аз и сегнах.

Разбира се, чарът на „Джоджо“, кафенето на „Чапъл Стрийт“, е в това, че в него няма нищо изискано – гървени маси и столове върху изграскан гървен под и старомодни завеси на прозорците. Типично студентски стил.

– Как мина лекцията? – попита тя. Ако се беше усмихнала иронично, щеше да прекали.

– Една трета от студентите искаха да хукна след вас, а друга една трета решиха, че всичко е инсценировка – че съм ви наел. Все пак водя курс за анормално поведение.

– А последната трета? – попита тя.

– Те бяха заети да мислят каква оценка ще получат, ако някой наистина ме убие преди края на семестъра.

Зачаках да ми каже, че е попрекалила с мелодрамата и че всъщност никои не иска да ме убие. Вместо това тя отвори една от папките пред себе си. Беше зелена.

– Хайде да направим крачка назад – каза.

Представи ми се. Елизабет Нийгъм. Детектив от ню-йоркската полиция, втора степен. Но аз можех да я наричам Елизабет.

После ме запозна със самия мен.

Седях и слушах, докато тя бързо свеждаше целия ми живот до редица точки, които ми изчете с монотонен глас от изписан на ръка лист, изваден от папката. Е, поне не беше написано на салфетка.

– Доктор Дилън Райнхарт... Бакалавър от „Йейл“... Докторат по психология, пак в „Йейл“... Тригодишна научна стипендия в „Кеймбридж“... После още един докторат, този път в Масачузетския технологичен институт, по статистика, с фокус върху бейсовата статистика. – Тя млъкна и вдигна поглед. – Трябва ли да знам какво е това? Бейсова статистика?

Може би – ако излизаш с Нейт Силвър...*

– Бейсовата статистика ни казва защо повечето жени не бива да си правят мамография всяка година, докато не навършат петдесет – отвърнах аз.

– И защо?

Кимнах към папката.

– Вие сте тази, която, изглежда, обича да прави подробни проучвания, Елизабет.

– Това ви притеснява, нали? – попита тя. – Това, че се ровя в миналото ви.

– Не. Това, което ме притеснява, е, че още не сте ми обяснили кой иска да ме убие. Когато сте готова, ще се радвам да чуя.

Тя затвори папката и сложи ръце върху нея. Нямаше венчална халка. Никакви бижута нямаше.

– Знаеш ли кой е Алън Граймс?

– От „Крими-Граймс“?

* Американски статистик, основател на новинарския сайт FiveThirtyEight. – Б.пр.

СМЪРТОНОСНИ ИГРИ

Граймс списваше ежедневна криминална колонка в „Ню Йорк Газет“. Бях чувал за нея – името се помнеше лесно, – но никога не бях я чел.

Елизабет кимна.

– Същият. Преди два дни е получил анонимна пратка по пощата. Вътре била вашата книга.

– Това престъпление ли е?

Въпросът ми беше полушеговит. На Елизабет обаче никак не ѝ стана забавно.

– Както се оказа, наистина е престъпление.

ГЛАВА 4

ЕЛИЗАБЕТ СЕ ПРЕСЕГНА НАЛЯВО и взе друга папка от реда. Тази беше червена. *Червеното винаги означава неприятности.*

– Една конкретна страница в книгата е била отбелязана с това – каза детектив Нийдъм.

Отвори папката и извади пликче за веществени доказателства. Беше запечатано, надписано и с размерите на сангвич. Това го правеше идеално за предмета, прибран в него.

Приведох се напред, вперил поглед в пликчето.

– Карта за игра?

Не я питах сериозно – беше съвсем очевидно какво е съдържанието. Карта. Поп спатия.

– Имате ли представа какво може да значи това? – попита Елизабет.

– Що за глупости? Откъде мога да знам?

– Да, прав сте – заяви тя и завъртя очи. – Очевидно съм шофирала от Манхатън дотук само да ви задам няколко глупави, безсмислени въпроса.

– Често ви определят като *войнствено настроена*, нали? –

попитах.

– Предпочитам *енергична* – отвърна Елизабет. – А вие какво предпочитате пред *самодоволен*?

– Всъщност нямам проблем да ме наричат *самодоволен*.

Трябва да ѝ го призная – успя да запази сериозното си изражение цели пет секунди, преди да се усмихне. *Мирът започва с усмивка*, е казала Майка Тереза.

– Не, нямам представа какво може да означава картата – отговорих. – Естествено, картите често се използват за отбелязване на страници.

– Така е – съгласи се Елизабет. – Ето ви обаче нещо не чак толкова често срещано. Всъщност е направо рядкост.

Тя обърна пликчето и ми показа гърба на картата. Върху синьо-бялата плетеница от форми имаше тъмночервено петно.

– Предполагам, че вече сте я проверили – казах аз.

– АБ отрицателна – отговори Елизабет. – Само около един процент от населението е с тази кръвна група.

– Да, и аз бих казал, че е рядкост. Освен това бих казал, че картата е изцапана нарочно.

– А аз бих се съгласила – кимна Елизабет. – Кръвни групи вместо трохи.

– И къде ви отведоха? – попитах.

ЗА АВТОРИТЕ

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН е лауреат на Литературната награда за извънреден принос към американската литературна общност, връчвана от Националната фондация за книгата. Държи рекорда на Гинес за най-много бестселъри в класацията на „Ню Йорк Таймс“, а световните продажби на книгите му достигат 350 милиона екземпляра. Неуморен застъпник на силата на книгите и четенето, Патерсън е и създател на марката „ДЖИМИ Патерсън“, чиято мисия е проста: „Искаме всяко дете, прочело книга от „ДЖИМИ“, да каже: „МОЛЯ ВИ, ДАЙТЕ МИ ОЩЕ КНИГИ“. Дарил е повече от един милион екземпляра за ученици и военни, и финансира над четиристотин стипендии за допълнително образование на учители в двайсет и четири колежа и университета. Дарил е и няколко милиона книги на независими книжарници и училищни библиотеки. Патерсън инвестира приходите от продажбите на книги от марката „ДЖИМИ Патерсън“ в инициативи за насърчаване на четенето.

ХАУЪРД РОУЪН е написал няколко книги в съавторство с Джеймс Патерсън и е автор на „Обещанието на една лъжа“ и „Голямата надежда“. Живее във Флорида със съпругата и сина си.